

Inleiding

Er heersen onder ons nog al wat misverstanden over hoe het leven dat wij van onze Schepper hebben ontvangen in elkaar steekt. Het leven is een wonder, daar zijn we het allen over eens. Het leven is ook een raadsel, waar de hoogste wetenschap zelfs niet bij kan. Er zijn in onze eeuw wel heel veel raadsels opgelost, en wij weten nu een heel eind hoe het lichaam functioneert. Maar, het leven zélf is voor ons ongrijpbaar, en neemt vroeg of laat een einde. Dat is nu het eindige leven!

Verder vragen wij ons af wat wij in werkelijkheid weten over onze afkomst, en wat weten wij over onszelf? Wat weten wij over ons levensdoel en onze toekomst? Laten wij dat eens bezien:

Onze herkomst

Over onze herkomst tasten wetenschappers, en ook wij, in het duister. Men denkt aan een oerknal, en aan evolutie, waarbij wij van de apen zouden afstammen. Het bijbelboek Genesis geeft aan dat Adam een schepping van JHWH is, die zéér goed gemaakt was. Zijn vrouw Eva is uit hem gebouwd en werd verleid. Eva betrok Adam erin, en daar zakten beiden weg in een onmetelijke donkere valkuil.

Ons bestaan:

Wat wij over onszelf weten is bedroevend weinig en weinig bemoedigend. Filosofen hebben geprobeerd om van ons mensen een beeld te vormen. Zij hebben ons in drie delen verdeeld, nl. in lichaam, ziel en geest. De kerkvaders zijn hierop door gegaan en hebben ons lichaam sterfelijk genoemd. Het lichaam zou sterven en in het graf gaan. De ziel hebben zij als onsterfelijk getypeerd, en deze zou òf naar de hemel gaan wanneer men uitverkoren zou zijn, òf naar de hel wanneer men een verworpene zou zijn. En onze geest zagen zij als een iets dat

terugkeert tot God, wat dikwijls verward wordt met de ziel. Of dit de volle betekenis is van ons bestaan valt sterk te betwijfelen.

Ons levensdoel:

Het menselijk bestaan moet een doel hebben, aangezien wij niet verwachten dat God iets doelloos zou hebben geschapen. Wat het exacte doel van ons bestaan is, blijft onduidelijk. De meningen zijn er althans sterk over verdeeld. Volgens sommigen hebben wij als levensdoel om in gehoorzaamheid de wil van God te volbrengen. Anderen stellen dat wij een aards doel hebben n.l om ons voort te planten en de aarde te bebouwen, zoals uit Genesis 1-3 blijkt. Immers, de hemel is slechts voor JHWH, en de aarde heeft Hij de mensenkinderen gegeven.

Onze toekomst:

Voor de meeste mensen is de toekomst onzeker en ligt deze in nevelen gehuld. De lichamelijke dood wordt als een tegenstelling gezien van het leven. De natuurlijke dood zou een gevolg zijn van de zonde van Eva en Adam. Wat er na de dood komt, daarover bestaan veel speculaties. Er wordt gesproken over een hemel, als de woonplaats van God, waarheen de uitverkorenen zouden mogen gaan. De meerderheid der mensheid zou -als tegenpool- naar het eeuwig raadsbesluit der verkiezing met als keerzijde de verwerping, naar de brandende hel worden gezonden. Wel heel merkwaardig dat Lazarus er na zijn opstanding niets over zegt! Hij is immers één van de zeer weinigen die uit ervaring er ons iets van zou kunnen vertellen. Hij zwijgt er echter volslagen over!

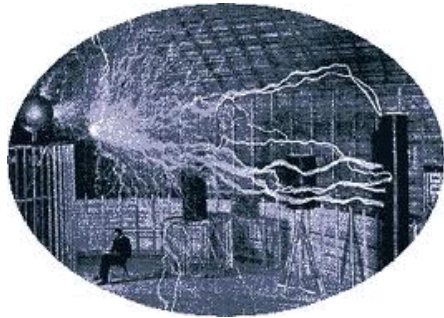
Zie brochure 448 op website: www.pentahof.nl

Het lijkt er dus op dat wij mensen leven zónder werkelijk te weten wat het leven inhoudt. Wel weten wij dat het leven zoveel is als beweging, hartslag, ademhaling, stofwisseling, etc. Ook weten wij dat het leven broos is, voorbijgaand, tijdelijk, en dat het plotseling kan stoppen. Ook weten wij dat het leven veel en veel meer is dan beweging, ademhaling, etc. Machines bewegen immers ook, maar leven niet. De wetenschap heeft veel levensprocessen ontdekt en in kaart gebracht. Leven ontstaat uit bestaand leven via het generatieproces. Toch bestaat er ook wonderlijk genoeg leven uit de dood. Kijk maar naar een zaadje. Het zaadje sterft af in de aarde, ontkiemt en leeft als plantje.

Alle leven heeft één grote beperking. Het is eindig. Echter, door de dood heen zet het leven zich voort, wat voor ons onbegrijpelijk is en blijft. Naar het ons toeschijnt is de dood aan alle levensvormen verbonden. Niet gewillig, want er heerst een strijd tussen leven en dood.

Levenskracht

Er is iets in ons allen wat men de 'levenskracht' noemt. Die levenskracht is onzichtbaar, is hemels. Wij zijn uit de aarde gemaakt, dus van beneden, mineraal-behoefstig, zichtbaar en aardgebonden. Onze levenskracht is onzienlijk, van Boven afkomstig en wordt ook wel in de Bijbel aangeduid als zijnde het 'zilveren koord'. Dit wijst naar electriciteit. Door onze levenskracht wordt ons hele lichaam geactiveerd en in stand gehouden. Ons aardse lichaam kan zich slechts handhaven als het met deze bovennatuurlijke levenskracht verbonden blijft.

Wij bestaan vervolgens uit ongeveer 90% water, en water staat dus in verbinding met de Goddelijke levenskracht. Vandaar het grote belang van levend of gezond water. Niet alleen water, wij zijn uit de aardse stof gemodelleerd tot mens, het hoogste en schitterendste wezen op de aarde. In de aardse materie is een alles ordenend en samenbindend beginsel aanwezig. De beginsel ordend de miljarden cellen en rangschikt ze tot wat wij zijn, en ook tot wat planten en dieren zijn. Bij het sterven wordt het zilveren koord verbroken, verlaat de levenskracht ons lichaam en treedt er ont-binding op. Wij keren allen terug tot de aarde waaruit wij genomen zijn. Begraven is dan ook het teruggeven van ons lichaam uit de bron waaruit wij gevormd werden. Begraven is voor onze ogen zichtbaar, aanschouwelijk. Hoe wij uit de aarde genomen zijn, is voor ons niet aanschouwelijk, maar wel duidelijk. Begraven is echter niet slechts een teruggave aan de aarde, maar is tegelijkertijd een zaaien, een zaaien van ons lichaam als een zaad, zoals een graankorrel gezaaid wordt. Dat wij stof zijn en ernaar terug keren wordt in de Bijbel op diverse plaatsen vermeld, zie Genesis 3:19, Ps. 103:14, 104:29, Prediker 3:20, 12:7. De terugkeer van ons lichaam tot de aarde is ontbinding,

maar is géén totale vernietiging! Ons lichaam keert terug tot de allerkleinste stoffelijke vorm. Of dat nu een molecule is, of een atoom, of een quark, of iets dergelijks doet er niet toe. De stof of materie is niet dood, is niet vernietigbaar. Hoewel er weinig over in de Bijbel staat, wijzen Jesaja 26:19, Daniel 12:12 en Openbaring 20:13 wel in die richting. Ons levenszaadje -of dat nu een atoom is waarin protonen, electronen en neutronen aanwezig zijn- bevindt zich dus in de aarde wanneer ons lichaam daarin voor ons oog opgelost wordt. Dat zaadje zal eens ontkiemen, wat voor ons nog onbevattelijk is.

Wanneer wij sterven zijn we gelijk aan de beesten die vergaan. Wij gaan allen naar één en dezelfde plaats, het graf. Dat wordt aangeduid in de Bijbel als zijnde 'de weg der ganse aarde', waaraan niemand ontkomt. Of men zijn/haar verbrandde as nu over de zee laat uitstrooien doet er niet toe. Er zijn geen twee of drie plaatsen waar wij naar toe gaan. Er is slechts één plaats, en dat is de terugkeer tot de aarde, tot de stof. In de stof zullen (mogen) wij rusten, Jesaja 57:2. In het graf, in de stof is geen kennis. De doden weten niet met al, Prediker 9:10-12, Jesaja 38:18.

Wij hebben géén losse ziel die onsterfelijk zou zijn. Dat is een Egyptisch/Grieks denkbeeld. Een losse ziel zou niet kunnen bestaan zonder een lichaam, want wij zijn een levende totaliteit, een éénheid. Na ons sterven bezitten wij geen enkel bewustzijn en is er geen losse ziel die naar de hemel of hel zou worden verwezen. Een losse ziel is onvoorstelbaar, kan geen bestaanswijze hebben. Wij zijn een levende ziel.

Vervolgens de vraag of wij wel een goed begrip hebben over de dood die wij zouden sterven? Wat wordt er in Genesis 2:17 bedoeld? Er zijn drie mogelijkheden: 1. de natuurlijke dood. 2. de geestelijke dood. 3. de altoosdurende (eeuwige) dood.

In de natuurorde zien we dat in de herfst de bomen afsterven. In de winter lijken ze dood. In het voorjaar zien we het herrijzend leven. In deze biologische wereld der sterfelijken leven wij als mensen. Adam was ook sterfelijk en is sterfelijk geschapen. Alleen God is onsterfelijk! Adam is na zijn ongehoorzaamheid niet terstond de natuurlijke dood gestorven, maar hij stierf in geestelijk opzicht door middel van een

procesmatig verval, het 'stervende wegsterven'. Zijn bewustzijn van God en Goddelijke zaken verduisterde. Zijn 3e oog schrompelde ineen.

Het leven zelf

Geboorte en sterven zijn de twee meest ingrijpende gebeurtenissen in ons menselijk bestaan. Het is dan ook wel te begrijpen dat er juist rond deze gebeurtenissen zoveel valt te doen, en er allerlei gewoonten zijn ontstaan, al dan wel of niet goed.

Begrafnisplechtigheden oudtijds verschillen nog al wat van elkaar, en ook heden lopen de gebruiken uiteen. Algemeen zijn er vele gebruiken en tradities waarvan men moet denken: Moet dat nu allemaal wel zo gaan zoals men het heden doet? Wat een vormen, drukte en bijgeloof is er algemeen rond een dode en diens ter-aarde-bestelling.

Begraven in de Bijbelse tijd

Laten wij de Bijbel zelf laten spreken, en niet de tradities die later zijn ontstaan volgen indien deze afwijken van de Bijbelse gegevens.

De begrafenis is de 'laatste eer' aan de overledene. Die liefdeplicht begint met de ogen van de overledenen toe te sluiten en het lichaam klaar te maken. Men begroef in het begin de doden in hun eigen kleren, en later is men met lijkwaden begonnen.

De tweedeling van de mens in ziel én lichaam is aan de Bijbel vreemd, en bijgevolg zag men dan ook de dood niet als een scheiding tussen deze twee elementen (Zie Dr. R.de Vaux, Hoe het oude Israël leefde, deel 2.).

De mens **is** een levend wezen, **is** een levende ziel (een nefesj), of als hij gestorven is, zo is hij een dode nefesj, zie Num. 6:6, 19:13; Lev.21:11.

De Schrift ziet de dood niet als een soort vernietiging; zolang het lichaam bestaat, en zolang als het gebeente in het graf nog aanwezig is, zolang is de nefesj er. Job 26:5-6; Jes.14:9-10; Ez. 32: 17-32. Dat is wel te begrijpen, daar in de beenderen, met name in de ruggegraat/

ruggemerg het bloed wordt aangemaakt. In het bloed is de ziel. In het beendergestel zit ook de 'fabriek' van de voortplanting, heeft men onlangs ontdekt in de universiteit van Tel Aviv.

De nefesj is sterfelijk, maar **niet vernietigbaar!**

Vandaar dat men grote zorg droeg over een gestorven lichaam. Onbegraven liggen, ten prooi van de roofdieren, gold voor een erge vervloeking. Dat noemde men een 'ezelsbegravenis'. 1Kon.14:11; Jer.16:4; Ez.29:5. Maar ook zúlk een begravenis accepteerden de eerste christenen, indien dat van hen werd gevraagd.

In Israël legde men de dode lichamen niet in een kist, maar op een baar, 2 Sam.3:31; Luk.7:14.

Op dezelfde dag van iemands overlijden werd deze begraven, en de gewoonte om een lijk enige dagen in huis te houden komt in de Bijbel niet voor, daar anders het gehele huis onrein zou worden gemaakt. Het was in Palestina ook te warm, dus ging een lijk snel over tot ontbinding. Om schijndood te voorkomen, ten tijde van de Romeinse overheersing, begroef men soms wel eerst iemand op een voorlopige manier, daar pas na drie volle nachten en dagen iemand officieel dood was, volgens de Romeinen.

Crematie of lijkverbranding werd in Israël niet toegepast, daar dit heidens was. Slechts misdadigers verbrandde men, en in sommige gevallen verbrandde men de weke delen van het lichaam, en begroef men de beenderen, o.a. bij Saul en Jonathan.

Wanneer wij lezen over 'brandingen' bij begravenissen, ziet dit niet op crematies, maar op wierook en mirre-brandingen.

Aan het familiegraf werd grote waarde toegekend, want daarin werd men 'vergaderd tot zijn vaders'. Men zag hierin een onverbrekelijke familieband, tot zelfs na de dood. Het familiegraf symboliseerde het voortbestaan van de familiegemeenschap. Nehemia verlangde zeer naar de stad waar de graven zijner vaders waren, Neh.2:5. Jozef wilde niet in Egypte begraven worden.

Het gold dan ook voor een zware vloek en straf wanneer men buitengesloten werd van het familiegraf, 1Kron.13:23vv

Soms werd er wel een steen geplaatst op een graf. Jakob zette een steen op Rachels graf, Gen.35:20, dit om het graf later te kunnen lokaliseren. Verder gold het oprichten van grafstenen als heidens. Absalom maakte voor zichzelf een pilaar, omdat hij geen zonen meer had (waarschijnlijk

vroeg gestorven). Hierin zien wij zijn geestelijke en in feite natuurlijke armoede, 2 Sam.18:18. Stenen op een graf plaatsen stamde voort uit de doden-cultus der heidenen, waar men de steen op een hoogte plaatste, en dat noemde men een **bamah, bamot**, Ez.43:7, waartegen wordt gewaarschuwd.

(grafheuvels, etc.-.)

Als teken van grote verslagenheid over een sterfgeval scheurde men de klederen, ongeveer een vuist lengte, en ook deed men wel aarde op het hoofd, en ging men in as zitten. Het scheuren van het kleed symboliseerde dat het hart gewond was, Ps.34:19; 1 Sam.24:6. De schoenen deed men van de voeten, en men ging barvoets, en vrouwen deden een sluier om, 2 Sam.13:19; Jer.2:37. Bij zware rouw vastte men wel zeven dagen.

Zowel de dode als het graf zijn onrein. De Hogepriester mocht zelfs niet zijn eigen overleden ouders zien en/of helpen begraven. Ook een Nazireeër mocht zich niet over een dode verontreinigen, zelfs niet over zijn vader, moeder, broer of zus, zie Numeri 6. Onlangs (april 2012) is in Egypte een nieuwe wet aangenomen dat een man nog tot 12 uren na het overlijden van zijn vrouw met haar seksuele gemeenschap mag hebben. Bizar! Soms werd in Israel een dode gekust, maar dat mocht feitelijk niet, Gen.50:1. Wel deed men altijd de ogen dicht en zette men iets onder de kin om de mond tegen opengaan te hinderen. Waar een dode in huis was, werd het huis onrein, en kon men niet zélf het dagelijks voedsel bereiden. De burens bereiden dan het voedsel, en zorgden voor het 'brood der rouw', en de 'beker der vertroosting', Jer.16:7; Ez.24:17-22; Hos.9:4.

De klaagzang behoorde tot een der belangrijkste gebruiken bij de rouwplechtigheid, en deze varieerde van een rauwe kreet, tot en met het geroep van 'ach mijn broeder, zuster, vader of moeder'. De hele buurt deed aan de rouwklacht mee, 1 Sam.25:1, 28:3; 2 Sam.1:11, 3:31.

Ook David zong een klaaglied over Saul en Jonathan, 2 Sam.1:19-27, en over Abner, 2 Sam.3:33-34.

In deze treurzangen vinden wij de menselijke treurzangen, zonder enige religieuze motieven. De profeet Jeremia klaagde ook op deze wijze over de dodige staat van het volk, in zijn klaagliederen. Men kon klaagvrouwen huren, en deze weenden op commando. Zij vergaderden hun tranen in flesjes, en elk flesje leverde de nodige centen op. Ps.56 is

een zinspeling op deze gewoonte, dat de tranen van David in Elohim's fles werden vergaard. Deze vrouwen beweenden echter ook de Tammuz, Ez.8:14. Duidelijk is dat vele oude rouwgebruiken er niet waren om uiting te geven aan z'n verdriet, maar om de dode te verzorgen, en om de van de dode uitgaande gevaren af te wenden.

Rouw: De gewoonte bestond om zich kaal te scheren en insnijdingen te maken, zodat het bloed er uit kwam. Vooral de Baälpriesters deden zulks. Zie Jer.16:6, 41:5, 47:5, 48:37, hetwelk in strijd was met Lev. 19:28, 21:5 en Deut.15:1. Deze afschuwelijke gewoonte had men van de heidenen overgenomen.

De begrafenis bij de eerste christenen

Wij gebruiken hierbij grotendeels het boek van G.Arnold, De ware afbeelding der eerste christenen.

De eerste christenen hadden zich losgemaakt van allerlei tradities en gebruiken waarvan zij het nut niet inzagen. Men bereidde zich reeds lang van te voren voor op het 'heerlijke afscheid', hopende op de ontbinding van hun lichamen. Zij begeerden geen droevige plechtigheid, maar waren vrolijk, en stierven al lachend en zingend. Zij noemden het sterven geen 'dood', maar een **slaap, een heengaan, een afscheid, een rust, en het graf noemden zij een 'slaapkamer'**.

De dag van hun 'afschied' noemden zij hun 'geboortedag', en dat gold vooral voor de martelaren. Hun geloof was, dat een christen pas écht begon te leven wanneer hij verwaardigd werd om voor JHWH's wil te sterven. De sterfdag noemden zij de **triomfdag**, een grote dag, waar het einde van dit leven het begin geeft

voor het toekomstige leven.

Zij zeiden ook dat alleen zondaars als Farao en Herodes hun natuurlijke geboortedag vierden met allerlei feesten, maar dat de 'heiligen' die heidense gewoonte niet volgden. Ja, Job en Jeremia vervloekten zelfs hun geboortedag, zie Job.3:1,10 en Jer.30:14. Men zei: Indien wij van de opstanding der doden verzekerd zijn, dan houdt de smart over de dood

direct op. Waarom bedroeft zijn indien wij geloven dat de onzen behouden zijn?

Men zag het daarom als een kwalijke zaak om te treuren over hen die het eeuwige leven zouden verkrijgen. Laat hén maar wenen die geen hoop hebben! Men wekte deswege elkaar niet op tot treuren en tranen, maar juist om de tranen te bedwingen. Wij hebben hierbij te bedenken dat dit voor de Oosterling veel moeilijker valt dan voor de Westerling, hoewel wij als nazaten van de twaalf stammen een Oosterse bakermat hebben. De Oosterling is veel luidruchtiger en geeft zijn emoties de vrije loop, en schaamt zich er niet voor om in het openbaar te huilen.

De dood van een waar christen, zo dacht men, moet niet met klagen en wenen, maar met loven en prijzen tegemoet worden gezien. Men hield ook niet van overmatig liefhebben in deze aardse bedeling, maar om meer als een Abraham in zekere zin

los te zijn van aardse banden, zoals hij Izaäk ging 'offeren'. De droefheid die er natuurlijkerwijze altijd is en zal zijn, hielden zij bedekt onder een heilige vreugde!

Een getuigenis van één hunner luidt: 'Wij vieren de gedachtenis der overledenen niet met treuren,

Witte en zwarte rouwkoetsen

maar zijn blij en vrolijk, omdat wij

God danken, die ons verwaardigd heeft, in het ware geloof van hier te scheiden., Zij die door Goddelijke roeping uit dit leven scheiden, behoren met psalmen en gezangen ter aarde te worden gebracht. De Apostel verbiedt ons te treuren, 1Thes.4. En de Heiland weende niet omdat Lazarus gestorven was, maar omdat hij weer tot deze ellendige staat des levens stond opgewekt te worden'. (Let wel, dit zegt een eerste christen!).

En indien zij al weenden, waren zij als 'niet-wenenden'. Zij zagen immers het treuren en wenen als een teken van ongeloof, dat argwaan wekt aangaande de vaste hoop.

Wanneer men aan iemands zaligheid twijfelde, en deze stierf, ook dán beweenden zij hem niet, want dat zou de overledenen niet meer baten.

Zij stonden ook niet toe dat men **zwarte kleren** zou aantrekken, alsmede andere soorten van rouwklederen, daar zij de overledene **witte** klederen hadden aangetrokken. Men zag het gebruik van zwarte kleren aan als

heidense gewoonten. Men hield ook geen heidens rouw-jaar, een jaar en zes weken of i.d. (zie G.Arnold deel II, p.135.)

Allerlei opsmuk en rituelen bij het begraven liet men achterwege; men deed bescheiden en eenvoudig, en geen statie en pracht vol uiterlijke vertoning. De lichamen van de overledenen werden niet rijk gekleed en kostelijk versierd of gebalsemd, en men plaatste hen ook niet in marmeren graftomben met zeer fraaie stenen er op.

Zij vonden het zelfs niet erg helemaal geen begrafenis te krijgen, indien zij daarvan beroofd zouden worden door vijanden. Zij wilden ook niet in een kerk begraven worden, maar veeleer op het open veld.

Hun gezang: Meestal zong men Ps.116 Mijn ziel keer weder tot uw ruste; en Ps.23:14 Al ging ik door een dal der schaduwen des doods, ik zou geen kwaad vrezen; en uit Ps.59:17 ... Gij zijt mij een hoog vertrek..

Iemand die tóch treurde sprak men als volgt aan: *'Het zingen van Psalmen, het gebed, de samenkomsten, de menigte der broederen, moeten u beschamen indien gij treurt. Gij volgt het lijk niet om te wenen, maar om JHWH te danken, dat Hij Zich over de overledene ontfermt. Wij dragen de overledene met goede wensen uit, omdat hij tot een grotere eer zal komen'*.

Somtijds zongen de eerste christenen tijdens de uitvaart het Hallelujah, en wel zó hard dat de lucht weergalmde! Ook las men tijdens de uitvaart veel over de opstanding der doden. Van vleiende lijkpredicaties moest men niets hebben, want die noemden zij 'theologische-leugenpreken'. Zij zagen dat de lof-predikers wel de oren der mensen vulden, maar ook hun beurzen leegmaakten! Lijkpredicaties vond men gewinzuchtig, een geveinsdelijke handel der geestelijken.

Het mysterie van de slaap

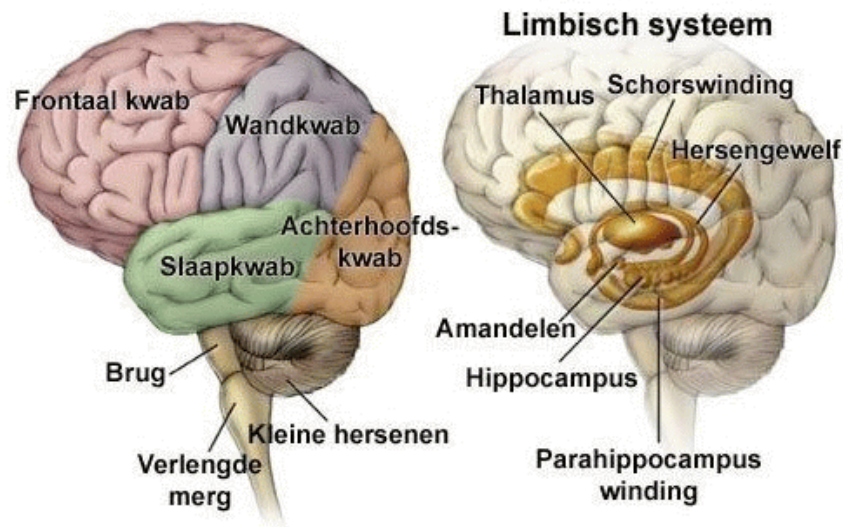
Wij mensen zijn door onze Schepper op een zeer unieke wijze gemaakt, volmaakt in beginsel, om zich te ontwikkelen (te ver-volmaken) tot de hoogte van de Schepper Zelf. Dit noemen wij te zijn geschapen... naar Zijn beeld en gelijkenis. Om tot dat hogere niveau te komen was het nodig eerst een natuurlijk bestaan te krijgen waarin in knop alles aanwezig was, wat door ontwikkeling gaat groeien en bloeien. De grote motor in dit proces is onze levensgeest. Onze levensgeest is te

vergelijken met het elektrische stroompje uit een batterij of voedingsbron wat de computer geladen houdt. Valt deze stroom weg, dan is de computer zijn geheugen kwijt. Wij ontvingen van de Schepper een lichaam uit de stof/materie gemaakt, waarin onze hersenen het centrum vormen voor de levensgeest. Om een evenredige gelijkmatige ontwikkeling van lichaam en geest te verkrijgen heeft de Schepper ons voorzien van het fenomeen dat wij 'slaap' noemen. Vreemd eigenlijk dat wij mensen bijna de helft van ons leven slapen! Slaap is een rustperiode, als het donker is. Wij zijn ingepast in het rotatieproces van de aarde. Wij leven niet in een eeuwigdurende rechte lijnige beweging, maar in een concentrische stijging tot volmaaktheid, een kringloop van laag naar hoog, van materie naar geest.

Zo komt het dat wij in twee werelden leven die vlak naast elkaar liggen n.l. de BEWUSTE en de meer ONBEWUSTE.

Wij bestaan nu nog uit twee wezens die elkaar in feite vreemd zijn, maar die allebei wel deel hebben aan die ene levensgeest.

Overdag gebruikt onze geest het lichaam met de zintuigen ... en des nachts gebruikt onze geest niet de zintuigen, maar wel delen van het

lichaam. Soms weten wij nog dingen die des nachts worden doorleefd, dat noemen wij 'droom'. Het is die ene onbewuste wereld in ons die op

grote ontwikkeling wacht van onze geest, zodat eens die twee werelden in elkaar over zullen gaan, en wij 'volmaakte geest' worden/zijn.

Doordat onze geest eens verbonden was met die van de Schepper, dat verbroken werd in het Paradijs, leven wij nu in feite in twee onreine werelden. Er is vernieuwing van geest nodig om tot de reine levensfeer te geraken.

De slaap is er voor het fysieke lichaam, om nieuwe energie op te laden. Slaap is niet voor onze geest, want die blijft bezig, hoewel niet gestuurd door onze rede/intelligentie.

In de droom is het echter wel als of wij kunnen zien. Onze levensgeest is ook actief in het onbewuste, en is daar bezig met datgene wat hij overdag of in de loop der jaren heeft opgedaan. Dit kan opbouwend of afbrekend zijn. Die werking van onze geest in de slaap wordt overgebracht op het bewuste lichamelijke en geeft ons des morgens nieuwe kracht, of zwakte. In de mate waarin onze geest rein en veerkrachtig is geworden, brengt deze dat over uit de slaapwereld op de zijswereld. Slapen houdt dus niet in dat wij altijd uitrusten, want sommigen zijn des morgens meer moe dan des avonds.

Dit onbekende onbewuste leven in de slaap is van groter belang dan wij wel vermoeden. Ons ware zijn en bestaan is immers de onzichtbare kracht van ons denken. Ons denken is de hoeksteen van ons lichaam, onze levensbron.

Onze geest voedt ons lichamelijk tijdens ons slapen met die eigenschappen welke wij onze geest meedelen of aanleren.

Hoe programmeren wij onze geest?

Onze geest moet groeien, gelijk het lichaam groeit, want er bestaat een regelrecht verband tussen die twee. Zo kan men grote mensen zien, lichamelijk volgroeid, welker geest nog zeer klein is.

Onze lichaamscellen worden vanuit onze geest gestimuleerd tot die en die groeivorm. Zo kan men o.a. aan lichaamshoudingen, aan het gelaat, vormen, etc. zien wat voor geest er in die of die mens woont. Ons lichamelijke is als het uithangbord van de ons overheersende gedachten, en die gedachten kristalliseren zich in het lichamelijke.

Wie ergens in dwaalt of zondigt komt tot verval. Wie niet naar de natuurwetten van de Schepper leeft, belast zijn geest en komt tot onevenredige groei, misvorming. Dwaling van onze geest wordt

overgeplant op het lichaam volgens de wet van oorzaak en gevolg, dat is zonde en ziekte.

Wij moeten daarom wandelen met God, net als Henoch, en leven naar ál Zijn geboden, zoals Abraham. Des nachts wordt er nieuwe energie bijgetankt via onze geest, en daarvoor mogen wij de Schepper danken. Hij zal ons dan oog geven voor de schoonheid in de Schepping, die wij via onze zintuigen opdoen, wat ons helpt door te dringen in de onzichtbare wereld van het onbewuste. Lichaam en geest wisselen immers zaken onderling uit, dus is het van groot belang hoe onze geest wordt gevoed. Wij moeten met die geest macht krijgen over onze fysiek, om volmaakte geesten te worden.

Slaap is onze levenselixer, waar de geest nieuwe eigenschappen opdoet. Slapeloosheid komt voort uit geestelijke onevenwichtigheid, teveel bezigheden. Wij moeten heerser wezen over onze gedachten, deze kunnen stopzetten en rusten. Echt rusten is immers een kunst, want dan bouwt men zichzelf op. Wij moeten stalen zenuwen verkrijgen om baas te worden over onze gedachten, en vandaaruit over ons lichaam.

Onze geest heeft gedachtenvoedsel nodig, en dat moet positief zijn. Daarbij zijn dromen en fantasiebeelden onontbeerlijk, want iedere verbeelding is reeds een onzichtbare realiteit. Overdag moeten wij in onze gedachten hardop dromen over gezondheid en welzijn, want dan wordt er des nachts aan gewerkt dit te verwezenlijken. Onze gedachtenkringloop staat nooit stil.

Zo geeft de Schepper het de Zijnen als in de slaap, en zo te slapen, is met Jeremia te zeggen, is ons zoet.

LICHAAM ZIEL en GEEST.

In Jesaja 26:9: staat het volgende: *met mijn ziel heb ik U begeerd in de nacht, ook zal ik met mijn geest die in het binnenste van mij is, U vroeg zoeken.*

Wij zien hier het volgende:

/	\
des nachts = het gesloten oog	overdag = het open oog
Nefesj = de laagste 'ziel',	symbool van leven
heerst in de nacht.	Roeach = de geestesziel
= onderbewustzijn	heerst overdag

voedt het lichamelijke

= Bewustzijn

Beiden zijn één niveau

De nesjamah (ziele adem) heerst over beiden, en geeft hoger bewustzijn. Daardoor wordt de 'heilige' de drager van de verenigde wilskracht.

NESJAMAH

ROEACH

NEFESH

Ba-vogel als ziel in Egypte

In Zacharia 12:1 staat: 'die de geest in het binnenste van de mens formeert'.

De lichamelijke moet tot ontwikkeling komen, en daaruit moet de geestelijkheid weer tot ontwikkeling komen, om tot het nesjahmah te geraken, het vollere bewustzijn.

Hierdoor ontstaat pas de 'complete ontwikkelde' mens.

De mens kreeg de 'adem des Levens' ingeblazen (de 'heilige' ziel).

Gen.46:4 Jozef zal zijn hand op Uw ogen leggen. Het oog is de 'kaars' des lichaams, waar de 'ziel' uitstraalt.

Bij het sterven gaan de ogen dicht>>> dat is de 'slaap' des doods. (en zij rusten op hun slaapsteden, zie Job.)

Het lichamelijke keert terug tot dáár waar het vandaan kwam n.l. tot de 'aarde', tot de stof, ontbindt zich als Nefesj, en wordt tot 'atoompjes'.

Zo voor het oog blijft er 'niets' over van de dingen van deze wereld, slechts de atomen vormen nog het enige 'spoor' wat overblijft. Deze atomen zijn als het 'zaad' waaruit het nieuwe lichaam wordt gevormd bij de wederopstanding. Niet hetzelfde 'vlees' van het huidige lichamelijke, als Nefesj-ziel. De Nefesj-ziel is immers sterfelijk. De ziel die zondigt zal sterven.

De roeach-geest is van JHWH, en keert tot Hem terug. Dit is als het cassettebandje of flopje, wat echter niet kan functioneren zónder de Nefesj-ziel, zonder het lichaam. Deze Roeach-geest heeft een Nefesj-ziel

De Egyptenaren geloofden ook dat de mens zijn lichaam nodig had om in dit hiernamaals te leven. Men geloofde dat er een 'Ba' en een 'Ka' was. De 'Ba' was een dubbelganger van de overledene die nog contact hield met de levende familieleden van de overledene. De 'Ka' was de ziel van de overledene. Er was ook verschil tussen de grafgraven die een rijke en een arme overledene meekreeg. De arme Egyptenaren kregen een putgraf in de woestijn waarin wat huisraad werd gelegd. Een rijke Egyptenaar kon zich een sarcofaag veroorloven en nam luxueuze grafgraven met zich mee. De mummie werd dan bijgezet in een rijkelijk gevuld en versierd graf. Een farao liet zelfs een heuse piramide, dodentempel of een rotsgraf voor zich bouwen.

nodig om zich in werking te kunnen stellen, gelijk de flop op zich niets weergeeft, en een cassettebandje niet kan worden afgeluisterd zonder het apparaat.

De stof of materie is niet dood. De atomen blijven leven, en dáárin zit de levensvatbaarheid voor het nieuwe lichaam der opstanding. Dat is het pneuma-lichaam, of Roeach-Nefesj-lichaam.

De rechtvaardigen worden in de tijd van deze aion van Boven verwekt en begeesterd door de 'ademtocht van de Geest'. Door deze aktivering van Bóven worden alle atomen in de rechtvaardige gericht op 'heiligmaking', tot voller bewustzijn. Zie Jes.26:19-21.

De roep klinkt: Sta op gij die slaapt, en de JHWH zal over U lichten! De geest of roeach wordt vernieuwd in des mensen binnenste, en er komt een opwas in JHWH.

Zo zal het tevens NATIONAAL gaan. Israël als lichaam slaapt tot de Geest komt (Ezechiël 37) als roeach. Israël ontwaakt, wordt één lichaam en gaat leven, en komt tot bewustzijn, tot de nesjama. Die tijd is heel nabij, daar zien wij verlangend naar uit!

Kist in de kerk

Uit het Reformatorisch Dagblad >> 05-03-2012 | 15:49 | Puntuitredactie << 3, een vraag:

Waarom mag tijdens een rouwdienst de kist van de overledene niet voor in de kerk staan?

Antwoord: Ernstig. Vertrouwend. Het Woord in het middelpunt. Eenvoudig. Deze kernwoorden wil ik noemen als uitgangspunt van mijn antwoord.

Ernstig. Elke rouwdienst bevestigt de waarheid van Gods Woord: de bezoldiging (het loon) van de zonde is de dood (Rom. 6:23). Elke rouwdienst bepaalt ons bij ons eigen sterven. Dat betekent: God ontmoeten. En dan. Eeuwig wel of eeuwig wee. Ernstig klinkt de vraag: Ben jij, al ben je jong, bereid om te sterven?

Vertrouwend. In een rouwdienst is een familie samengekomen vol verdriet. Het doet goed als je dat verdriet proeft. Het is een teken van hartelijke liefde en verbondenheid met hem of haar die stierf. In dit verdriet mag de troost klinken die de Heere schenken wil aan rouwdragenden.

Het Woord in het middelpunt. Nog klinkt de roepstem van de Heere tot de achtergebleven familie, tot burens, vrienden en gemeenteleden. Het Woord klinkt krachtig: Zoekt de HEERE terwijl Hij te vinden is. Dat Woord wijst op ons zondeloon en genadeloon. Het Woord predikt Christus Die de dood aanvaardde en overwon. Hij stierf als Borg voor de Zijnen. De oproep klinkt om niet rustig verder te leven, voordat je deze Middelaar persoonlijk mag kennen.

Haast vanzelfsprekend komen we zo bij het vierde kernwoord: eenvoudig. Maar wie bepaalt wanneer iets eenvoudig is of niet? De familie kan wensen hebben. De kerkenraad heeft bepaalde regels vastgesteld. Dat is logisch. Hij voelt zich verantwoordelijk voor rouwdiensten. Het is het verstandigste als families zich richten naar wat de kerkenraad heeft besloten. Zeker als deze daar goede redenen voor opgeeft.

Jouw kerkenraad heeft bepaald dat de kist van de overledene niet voor in de kerk mag staan. Dat doet hij niet zomaar. Tijdens de synode van Dordrecht (1618-1619) dacht de kerk al na over rouwdiensten. Dat blijkt uit de Dordtse Kerkorde die toen is opgesteld. In de nieuwste verklaring van deze kerkorde, van ds. J. Schipper, las ik: „Hoewel het in sommige kerken wel toegestaan wordt, zijn er vanouds veel bezwaren geweest tegen het brengen van het lijk in de kerk of in de zaal waar het Woord gesproken wordt.

Praalgraf van Willem van Oranje

Het Woord moet immers komen tot de levenden en is niet gericht tot de doden. Al in 1608 (Appingedam) nam de kerkelijke vergadering dan ook het besluit: „Het is niet goedgevonden, dat de doden in de kerk gebracht worden.””

Mogelijk heeft je kerkenraad ook andere besluiten genomen, bijvoorbeeld over het wel of niet zingen tijdens deze dienst. Als ik me niet vergis, is de soberheid rond het sterven soms wel wat zoek. Families willen soms een gedichtje tijdens de dienst, een muziekstukje. Of een gezang laten spelen als de kist wordt uitgedragen. Rouwdiensten heten al „dankdiensten voor het leven van...” Ik ben bang dat de ernst van de dood zo naar de achtergrond wordt verdrongen. En dat is onverstandig.

Heb je ook een serieuze vraag? Mail deze naar info@puntuit.nl
>>puntuit.nl/menens voor meer artikelen uit deze rubriek.

reacties

H. Hogendoorn 12 mrt 2012 - 22:26 Persoonlijk denk ik dat er een groot verschil is tussen Gods Huis en een rouwzaal. Ook moeten we zuinig zijn op tradities! Toch deel ik bovenstaande mening niet helemaal als er gezegd wordt dat het Woord tot de levenden komt en dat dáárom de kist niet voor in de rouwzaal mag staan. Immers, de predikant spreekt als het goed is níét tot de overledene, het woord is toch niet aan de overledene gericht?! Maar van de kist voor in de zaal kan wél een sprake uitgaan! "Heden ik, morgen gij!" of: "Wat gij nu zijt was ik voor dezen, wat ik nu ben zult gij haast wezen!"

Daarbij het praktische punt, ik kan me goed voorstellen dat nabestaanden hun dierbare overledene 'niet in de hal laten staan' of zoals hierboven ook genoemd 'niet in de rouwauto laten staan'. Dan kan de aandacht tijdens de rouwdienst evengoed weg zijn. Of mensen nu 'naar de kist staren' of de hele dienst zitten te denken 'waar zou de kist nu zijn?', daar is van beiden iets te zeggen... Maar nogmaals, laten we toch vooral zuinig zijn op onze tradities! Als er binnen een kerk zulke gewoonten zijn, laten we daar dan vooral niet aan gaan tornen. In een open gesprek (bijv. op huisbezoek) is het goed om hierover te spreken. Altijd beter dan af te geven op een kerkenraad en met de begrafenisondernemer afspreken 'om het gewoon te doen'.
Maj 8 mrt 2012 - 11:45 @J. Verbruggen. Dit ben ik niet met u eens. Kerkenraden mogen zelf beslissen of ze de kist tijdens een rouwdienst voor in de kerk wil laten staan of niet. Ik denk dat zeer veel kerkenraden (ook wanneer zij zich bezinnen) toch het standpunt zullen blijven vasthouden. Verder vind ik het een goed uitgangspunt.

J. Verbruggen 7 mrt 2012 - 22:07 Graag wil ik reageren op bovenstaand artikel. Ik begrijp dat dit een mening is van een predikant. Het zou fijn zijn als er in het RD meerdere meningen waren verwoord. Ik weet dat bovenstaand artikel mensen pijn heeft gedaan. Natuurlijk komt het Woord tot de levenden, maar horen de doden er dan niet meer bij?? Als ik lees in de Bijbel hoe God een bijzondere zorg heeft voor de doden, dan kan het toch niet zo zijn dat er geen doden in de kerk mogen komen. Als iemand altijd in de kerk gezeten heeft, mag hij dan niet als overledene in de kerk aanwezig zijn en plechtig uitgedragen worden? Laten kerkenraden zich er over bezinnen, als zij het standpunt hebben:

Geen overledenen in de kerk. We doen dan God te kort, want Hij is een God van levenden en doden en we doen te kort aan de eerbied voor de overledene.

reageer

Je reactie zal eerst door de redactie beoordeeld worden voor plaatsing.

Ons commentaar:

Door een kist in een kerk te brengen, maakt men het gebouw en de aanwezigen daarin, onrein. Door zelfs gestorven rijke mensen in kerken of kathedralen te begraven (bij te zetten), maakt men de gebouwen permanent onrein, althans volgens Bijbelse opvatting. Alleen rijken konden het zich permitteren een graf in een kerk te kopen. Dat zorgde weliswaar voor stank, maar dat nam de geestelijke stand voor lief. Hiervandaan komt de uitdrukking: 'Rijke stinkerds'.